

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: D. N., X,
zastoupeného Mgr. Tamarou Rajchl, advokátkou, Hvězdova 1716/2b,
140 00 Praha 4,

proti
žalované: Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky,
Strojnická 27, poštovní schránka 62, 170 89 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2020, č.j. PPR-41111-4/ČJ-2019-990450,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2020, č.j. PPR-41111-4/ČJ-2019-990450, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 456 Kč k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Tamary Rajchl, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 3. 2020, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 16. 3. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2020, č.j. PPR-41111-4/ČJ-2019-990450

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

(dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, Karlovy Vary (dále jen „KŘP“), ze dne 23. 10. 2019, č.j. KRPK-77770-6/ČJ-2019-1903IZ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobci podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), zajištěn zbrojní průkaz č. AL 926812, vydaný s rozsahem oprávnění skupin „B, D, E“ s dobou platnosti do 13. 6. 2027, 6 ks zbraní specifikovaných ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, včetně průkazů zbraní k těmto zbraním, a to z důvodu zahájeného trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, neboť je podezřelý ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství, v jednočinném souběhu s trestným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

2. Zákonem o zbraních jsou mimo jiné upraveny podmínky nakládání se zbraněmi a střelivem. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce konstatoval, že usnesením policejního orgánu ze dne 28. 6. 2019, č.j. KRPA-1219-44/TČ-2019-001171-1-ZOL (dále jen „Usnesení“), bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání, když se měl spolu s dalším obviněným dopustit přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, a to jednáním popsáním v Usnesení.
4. Prvoinstančním rozhodnutím pak bylo rozhodnuto o zajištění a) šesti kusů žalobcových zbraní (dále jen „zbraně“), b) zbrojního průkazu č. AL 926812 (dále jen „zbrojní průkaz“) a c) průkazů zbraní (dále jen „průkaz zbraní“).
5. Žalobce měl za to, že aplikace zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní ze strany KŘP nebyla na místě. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za extrémní, neboť aplikace institutu zajištění a vedení správního řízení tomuto předcházející nebyla v předmětné věci namístě. To bohužel nezhojila ani žalovaná jakožto odvolací orgán.
6. KŘP přistoupil k zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní bez jakéhokoliv bližšího zkoumání vhodnosti, účelnosti a dalších souvislostí, přičemž předmětné zajištění aplikoval v přímém rozporu se zásadami správního řízení, nešetrně k žalobci a zcela otrocky tak, aby vyčerpal možnosti, s nimiž právní úprava počítá.
7. Žalobce následně popsal náročnost jeho zaměstnání (bezpečnostní ostraha v pražském nočním klubu) a připomněl, že trestní řízení bylo v okamžiku podání žaloby ve fázi vyšetřování a doplnění vyšetřování.
8. Žalobce namítal, že z formulace § 57 zákona o zbraních jednoznačně vyplývá, že příslušný útvar Policie ČR „může“, ale nemusí správní řízení zahájit. Tento pojem zakládá prostor pro správní úvahu, a nebylo tudíž povinností KŘP řízení zahájit či v něm dále pokračovat. Správní orgány tedy měly přihlídnout k tomu, že v době jejich rozhodování zde nebyl a není pravomocný rozsudek, který by konstatoval vinu žalobce. Měly tudíž ctít presumpci nevin. Úvahy KŘP a žalované o tom, zda se v dané věci jedná o úmyslný trestný čin, jsou bezpředmětné, neboť tuto otázku může zodpovědět pouze soud.

9. Žalobce dále konstatoval, že v případě trestného činu, za který je stíhán, nejsou v žádném případě splněny zákonné podmínky pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, neboť znění § 22 odst. 1 zákona o zbraních hovoří o právní moci rozsudku. V současné době (v době podání žaloby) nebylo ještě ani ukončeno přípravné řízení, natož aby byl vydán pravomocný rozsudek. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že trestní stíhání může způsobit zánik bezúhonnosti jako základní podmínky pro držení zbrojního průkazu. Žalobce je názoru, že žalovaná, ani KŘP by v souladu se základní zásadou presumpce neviny v žádném případě neměl činit rozhodnutí na základě skutečnosti, která může nastat, když zákon o zbraních ztrátu bezúhonnosti spojuje až s okamžikem právní moci rozsudku. Tato úvaha je dle žalobce základní „nitkou“, které se KŘP i žalovaná drží a na jejímž základě vydaly správní rozhodnutí, a zkrátily žalobce na jeho právech.
10. Žalobce měl dále za to, že KŘP, potažmo žalovaná musí zvážit jednotlivé okolnosti případu, jinak by nemuselo být vydáváno jakékoliv rozhodnutí. KŘP v tomto případě žádné okolnosti případu nezvažoval, ani své závěry dostatečně neodůvodnil, když pouze lichým způsobem uvedl, že *„existuje vyšší stupeň pravděpodobnosti, že byl spáchán skutek, který vykazuje znaky úmyslného trestného činu.“* KŘP dále uvedl, že zranění poškozeného si vyžádalo hospitalizaci v trvání od 2. 1. 2019 do 3. 1. 2019, tedy jinými slovy, že snad zranění poškozeného mělo být natolik závažné, že jej bylo zapotřebí hospitalizovat.
11. K tomuto je nutno dodat, že v první řadě policejním orgánem dosud nebylo prokázáno, že by ke zranění poškozeného došlo v důsledku střetu s žalobcem, navíc „hospitalizací“ je ve skutečnosti pouze několik málo hodin, které by za normálního dne byly srovnatelné s čekáním u lékaře. Je rovněž otázkou, jakou roli v této „hospitalizaci“ hrála skutečnost, že poškozenému bylo při dechové zkoušce naměřeno 2,36 ‰ alkoholu v krvi.
12. Žalobce se rovněž ohradil proti tvrzení žalované spočívajícím v „bagatelizaci“ zranění poškozeného. Žalobce v žádném případě nic nebagatelizuje, pouze konstatuje fakta, která jsou mu známa z vyšetřovacího spisu, a popisuje realitu. Uvedená argumentace je dle názoru žalobce zcela nedostatečná a s ohledem na dikci zákona v § 57 odst. 1 zákona o zbraních je správnímu orgánu dána pouze „možnost“ zbraně, zbrojní průkaz a průkaz zbraní zajistit. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu osobě, proti níž bylo zahájeno trestní stíhání, zbraně, zbrojní průkaz a průkaz zbraní zajistit jen z tohoto důvodu, stanovil by to jako zákonnou povinnost. KŘP tedy měl dostatečně zjistit skutkový stav v dané věci, nikoli pouze odkázat na ustanovení zákona o zbraních, které navíc podrobil nesprávnému gramatickému výkladu.
13. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž v rozporu s § 2 správního řádu, podle něhož má být každé rozhodnutí přiměřené okolnostem případu a bez zvláštních důvodů nezasahovat do práv dotčených osob. Aby však výše uvedené mohl správní orgán posoudit, musel by podle žalobce dostatečně zjistit skutkový stav věci, což neučinil. K nápravě bohužel nepřistoupila ani žalovaná, která se, namísto skutečného zjišťování veškerých rozhodných skutečností pro vydání rozhodnutí, pouze ztotožnila s tvrzením KŘP.
14. Dále je zapotřebí uvést, že na zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní není dán žádný veřejný zájem. Trestní stíhání, které je proti žalobcově osobě na základě usnesení vedeno, nemá znaky naplňující dostatečnou míru společenské nebezpečnosti, a proto není na překážku, aby žalobce pokračoval v držení zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní. Důsledky případné nezákonnosti rozhodnutí nelze nijak zhojit. Rozhodnutí o zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní tedy může mít v obecné rovině po určitou dobu negativní důsledky vůči žalobci, které za této situace nelze

žádným způsobem odčinit, a to ani z hlediska naplnění podmínek pro náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

15. Žalobce byl toho názoru, že správní rozhodnutí mají s ohledem na to, pro jaký trestný čin bylo trestní stíhání zahájeno, jakož i s ohledem na to, že ani průběh přípravného řízení zcela jednoznačně nenasvědčuje tomu, že by snad měla být v daném řízení podána obžaloba, až šikanózní povahu a byla vydána v rozporu s hlavními zásadami správního řízení obsaženými ve správním řádu. Vydání správních rozhodnutí zcela fatálně negativně ovlivňuje budoucí pracovní činnost žalobce a schopnost náplň práce řádně vykonávat. V kontextu tohoto se žalobce v žádném případě neztotožňuje s tvrzením žalované, že žalobce měl povědomost o důsledcích svého jednání v případě zahájení trestního stíhání. Žalobce se nedopustil ničeho, co by vůbec mělo zakládat zahájení trestního stíhání, a zcela zjevně nemohl tušit, že bude přistoupeno k zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní. Orgány činné v trestním řízení doposud neprokázaly opodstatněnost usnesení, tedy v tomto ohledu by v rámci celého řízení o zajištění nemělo být s tímto usnesením kalkulováno.
16. Žalovaná v rámci odvolacího řízení vycházela ze zcela chybných závěrů KŘP, a tím dospěla k nesprávnému a nezákonnému závěru, že odvolání je třeba zamítnout a rozhodnutí KŘP o zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní potvrdit. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že o zjištěném stavu nejsou důvodné pochybnosti a v dostatečném rozsahu prokazují odůvodněnost pro vydání rozhodnutí ve věci. Dále uvedla, že do dne vydání napadeného rozhodnutí se žalobci nepodařilo prokázat svou nevinu.
17. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, věcně nesprávné, a řízení, které mu předcházelo, vykazuje vady. Žalovaná zakládá své závěry na pouhé „možnosti“ a predikci, že trestní řízení nutně povede k prokázání žalobcovy viny, a tedy ke ztrátě jeho bezúhonnosti. Žalobce byl názoru, že žalovaná (ani jakýkoliv jiný správní orgán) nemůže krátiť žalobcova práva a takto negativně do nich zasahovat jen na základě svého subjektivního vnímání a hodnocení celé situace. Bylo-li by tomu tak, pak by veškeré zásady a principy trestního i správního řízení byly zcela pošlapány. Zejména presumpce nevinu by postrádala jakýkoli smysl. Žalovaná vícekrát uvedla, že k žalobcem tvrzeným skutečnostem se nemůže vyjádřit či je hodnotit, neboť toto patří do kompetence orgánů činných v trestním řízení. Naproti tomu se ale nikterak nezdráhala činit opatření a rozhodnutí, jejichž důsledky porušují žalobcova práva, která nelze zhojit a která velmi úzce souvisí právě se skutečnostmi a výsledky zjištěnými orgány činnými v trestním řízení, potažmo vývojem celého trestního řízení. Žalovaná tedy na jednu stranu tvrdí, že „nemůže hodnotit“, na stranu druhou však toto své konstatování sama porušila, když presumuje vývoj a výsledek trestního stíhání.
18. Žalobce měl za to, že správní orgány měly posoudit celou situaci a v intencích zákona o zbraních (jakož i v návaznosti na skutečnost, že žalobce nikdy nebyl trestán) nerozhodnout o zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní. Žalovaná měla žalobcovu odvolání v celém rozsahu vyhovět. Žalobce byl rovněž toho názoru, že žalovaná hodnotila důkazy a celou situaci vágně a tendenčně.
19. Rozhodnutí je proto nezákonné, nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné odůvodnění, a je nepřesvědčivé, jelikož neobsahuje úvahy stran nutnosti zahájení správního řízení. V

době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce bezúhonným, tudíž žalovaná nemohla rozhodnout o zajištění jeho zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní.

20. Žalobce současně doplnil, že od skutku, kterého se měl dopustit, uplynul již zhruba rok a půl, čímž se snižuje veřejný zájem na zadržení zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní. Správní orgány se s touto skutečností nijak nevypořádaly.
21. Žalobce žádal, aby soud v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vyslovil právní názor, že společenská nebezpečnost jednání, která je předmětem trestního stíhání proti jeho osobě, je v době rozhodování o zajištění zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní taková, že do nabytí právní moci případného trestního rozsudku příslušného soudu, není žalobci na překážku v držení zbraní, zbrojního průkazu a průkazů zbraní.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

22. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 12. 5. 2020, když konstatovala, že z žalobcova vyjádření nelze dovodit skutečnosti, které by vedly k závěru, že žalobcovo trestní stíhání je nedůvodné, případně bylo zastaveno. Žalobce, jako držitel zbrojního průkazu, složil zkoušku z odborné způsobilosti, a tedy prokázal i znalost zákona o zbraních. Byl mu tedy bezpochyby znám následek, který mu hrozil v případě zahájení trestního stíhání.
23. Žalobcův popis jeho pracovní činnosti, tedy udržování pořádku v nočním klubu Karlovy Lázně, je veden snahou prokázat náročnost a silnou psychickou zátěž takové práce. Tvzení, že skutek, uvedený v usnesení policejního orgánu ze dne 28. 6. 2019, č.j. KRPA-1219-44/TČ-2019-001171-1-ZOL, nespáchal, nelze v posuzovaném případě nijak komentovat. Zda se skutek stal či nikoliv je předmětem trestního řízení. Žalobce měl a má všechny možnosti a práva, která mu trestní řád a trestní zákoník garantují, aby svá tvrzení prokázal a dosáhl tak zastavení trestního stíhání. Posuzování skutkových okolností, přezkoumávání nebo relativizace zjištění a důkazů provedených v trestním řízení nelze ve správním řízení o zajištění zbrojního průkazu a zbraní provádět, neboť k tomu není správní orgán žádnou právní normou zmocněn.
24. Pokud by žalobce prokázal své tvrzení, že žalovaná a KPŘ „jsou zcela zaslepeni“ předsudky proti pracovníkům bezpečnostních agentur, mohl by úspěšně namítat jejich podjatost. Pokud uvedené tvrzení prokázat nemůže, zůstává otázkou, proč nepodložená tvrzení uvádí v žalobě.
25. Stran námitky absence pravomocného rozsudku a porušení zásady presumpce nevinny odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č.j. 4 As 22/2016-38.
26. V posuzovaném případě bylo zahájeno trestní stíhání pro důvodné podezření, že žalobce spáchal násilný trestný čin. Zda se jedná o úmyslný či nedbalostní trestný čin jsou správní orgány oprávněny dovodit ze skutkového stavu, jak je popsáný v usnesení. Z dikce § 146 trestního zákoníku je zřejmé, že uvedený trestný čin lze spáchat pouze úmyslným jednáním.
27. Jak bylo uvedeno výše, KPŘ a ani žalovaná nemůže ověřovat stav trestního stíhání, tedy posuzovat prokazatelnost a způsob vzniku zranění apod., jak konstatuje žalobce. Zjištění skutkového stavu věci, jak navrhuje žalobce, by znamenalo zasahovat do činnosti orgánů činných v trestním řízení, k čemuž pro správní orgány absentuje zákonné zmocnění.

28. Žalovaná byla přesvědčena o tom, že v odůvodnění obou správních rozhodnutí byly úvahy, kterými byly správní orgány vedeny při posuzování uvedeného případu, dostatečně objasněny. Je v zájmu společnosti, a tento zájem je vyjádřen zněním § 57 zákona o zbraních, aby takové osobě byla dočasně odebrána možnost legálně nakládat se zbraněmi a střelivem. Lze pochopit, že žalobce s tím nesouhlasí, ale usnesení bylo vydáno dne 28. 6. 2019 a od té doby se žalobci nepodařilo prokázat jeho nedůvodnost.
29. Vzhledem k popisu pracovní činnosti žalobce je tvrzená nezbytnost legálního ozbrojení žalobce poněkud nepřesvědčivá. Předmětem řízení nebylo prokázání toho, zda se žalobce dopustil jednání, které je uvedeno v usnesení, ale skutečnost, že usnesení bylo vydáno, a to v souvislosti s důvodným podezřením, že žalobce spáchal násilný, úmyslný trestný čin.
30. Žalovaná v této souvislosti upozornila, že usnesení je zněním § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních uvedeno jako zákonný podklad pro vydání rozhodnutí ve věci. Nelze tedy přisvědčit tvrzení, že s usnesením nemělo být kalkulováno. Rozhodnutí ve věci i rozhodnutí o odvolání tedy bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
31. Námitky stran nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jsou dle žalované obecného charakteru a postrádají jakýkoliv konkrétní odkaz na část nebo části rozhodnutí, ze kterých by bylo možné dovodit tvrzenou nezákonnost a nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí. Z textu správních rozhodnutí nelze dovodit ani to (tvrzení), že došlo k predikování výsledků trestního řízení.
32. Výroková část je odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, proč byl institut zajištění zbrojního průkazu v posuzovaném případě aplikován. Žalobce se zjevně neorientuje v daném případě a domáhá se posuzování své bezúhonnosti, což v řízení o zajištění zbrojního průkazu nelze uskutečnit. Bezúhonnost je možné posuzovat a případně zpochybnit pouze na základě pravomocného rozsudku, kterým je vyslovena vina za spáchání trestného činu uvedeného v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Ztráta bezúhonnosti znamená pozbytí oprávnění legálně nakládat se zbraněmi a střelivem odnětím zbrojního průkazu. Zajištění zbrojního průkazu je dočasné omezení práva legálně nakládat se zbraněmi a střelivem.
33. Žalovaná považovala za nutné uvést, že od držitele zbrojního průkazu očekává společnost takové chování v trestně právní oblasti, které nijak nezpochybňuje jeho dobrovolné respektování právního pořádku České republiky.
34. Žalovaná navrhla žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

35. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
36. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
37. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
38. Při jednání před soudem dne 15. 6. 2022 zástupkyně žalobce i žalovaná setrvaly na svrchu rekapitulované argumentaci.
39. Žaloba je důvodná.
40. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobci podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních zajištěn zbrojní průkaz č. AL 926812, vydaný s rozsahem oprávnění skupin „B, D, E“

s dobou platnosti do 13. 6. 2027, 6 ks zbraní specifikovaných ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, včetně průkazů zbraní k těmto zbraním, a to z důvodu zahájeného trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, neboť je podezřelý ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství, v jednočinném souběhu s trestným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku.

41. Podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, *příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, B nebo C, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, B nebo C, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.*
42. Podle § 22 odst. 1 zákona o zbraních platí, že za *bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem (i) vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, účasti na teroristické skupině, financování terorismu, podpory a propagace terorismu, vyhrožování teroristickým trestným činem, sabotáže, vyzvědačství, válečné zrady, účasti na organizované zločinecké skupině, obecného ohrožení, získání kontroly nad vzdušným dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidia, za který byl uložen výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než 12 let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na 5 až 10 let (písm. a), (ii) uvedeným v písmenu a), za který byl uložen trest odnětí svobody na 5 až 12 let, nebo úmyslným trestným činem proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo jiným úmyslným trestným činem spáchaným se zbraní, za který byl uložen trest odnětí svobody převyšující 5 let a od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň 20 let (písm. b), (iii) uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, 1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky, 2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo 3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu (písm. c), (iv) nebo spáchaným z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň 3 roky (písm. d).*
43. Soud o žalobních námitkách uvažil následovně.
44. Předně, žalobce se mylí, když tvrdí, že „v případě trestného činu, za který je stíhán, nejsou v žádném případě splněny zákonné podmínky pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, neboť znění § 22 odst. 1 zákona o zbraních hovoří o právní moci rozsudku“.

45. Podmínkou pro možnost zahájení řízení ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je existence zahájeného trestního stíhání proti držiteli zbraně, zbrojního průkazu, resp. průkazu zbraně (dále jen „držitel“), a to pro některý z trestných činů uvedených v § 22 odst. 1 tohoto zákona. Není tedy nutné, aby byl ve věci vydán pravomocný rozsudek, který by konstatoval vinu držitele za předmětný trestný čin. Žádná taková podmínka ze zákona o zbraních nevyplývá. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních je v tomto případě jednoznačně pouze odkazovaným ustanovením stran výčtu trestných činů. Pokud by tu totiž byl takový pravomocný rozsudek, znamenalo by to pro držitele ztrátu bezúhonnosti s dalšími následky z toho plynoucími ze zákona o zbraních, tedy pozbytí oprávnění legálně nakládat se zbraněmi a střelivem odnětím zbrojního průkazu.
46. Žalovaná má naopak pravdu v tom, že nebylo její povinností jakkoliv zkoumat okolnosti, pro které bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání. To je skutečně pouze na orgánech činných v trestním řízení. Pro správní orgány rozhodující podle zákona o zbraních bylo podstatné (nikoliv však jediné rozhodné, viz níže) to, zda trestní stíhání proti žalobci zahájeno bylo, o čemž není v dané věci sporu.
47. Správní orgány obou stupňů však selhaly v řádném vyjevení správního uvážení nad konkrétní dané věci nikoliv ve vztahu k okolnostem žalobcova trestního stíhání, ale k důvodům, které je vedly k rozhodnutí o zajištění držitelovy zbraně, jeho zbrojního průkazu i průkazů zbraně.
48. Zákonodárce užil při konstrukci dikce § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních slovní spojení (zvýraznění podtržením provedl soud) *„příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně (...), zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně (...) jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.“* Ani v případě zahájení trestního stíhání držitele tedy není nezbytně nutné rozhodnout o zajištění zbraně, zbrojního průkazu, zbrojní licence, příp. průkazu zbraně. Fakt, že proti držiteli bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin specifikovaný v § 22 odst. 1 zákona o zbraních, je pouze „předpokladem pro možnost“, nikoliv okolností automaticky spouštějící proces, na jehož konci je rozhodnutí o zajištění. To by zákonodárce užil dikci *„příslušný útvar policie rozhodne o zajištění zbraně (...), zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně (...) jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.“* Proto je nutné, aby bylo z rozhodnutí, kterým správní orgán k takovému kroku přistoupí, zřejmé, proč tak učinil, přičemž nepostačí uvést pouze to, že došlo k zahájení trestního stíhání držitele pro závažný trestný čin, jak tomu bylo (v souzené věci) v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.
49. Soud tu postrádá větší množství specifik týkajících se osoby žalobce, např. jeho dosavadní (ne)spolehlivost stran respektování povinností vyplývajících ze zákona o zbraních, informace o tom, zda se někdy podobného jednání dopustil a proč bylo nyní nutné řešit věc zajištěním zbraně, zbrojního průkazu a průkazu zbraně. Teprve pak bude možné relevantně posoudit, zda byl postup zvolený správními orgány důvodný.
50. Za těchto okolností soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit jako nezákonné a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
51. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl žalobcem navržené důkazy a) prvoinstančním rozhodnutím, b) napadeným rozhodnutím, c) spisem vedeným KŘP Karlovarského kraje,

odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, Karlovy Vary pod sp. zn. KRPK-77770-6/čj-2019-1903IZ, a d) spisem vedeným Policií České republiky pod sp. zn. KRPA-1219-44/TČ-2019-001171-1-ZOL. V případě důkazů a) – c) se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, přičemž dokazování takovými listinami se v soudním řízení správním neprovádí. V případě důkazu d) se jedná o žalobcův trestní spis (ve věci jeho obvinění). Provedení tohoto důkazu by však bylo nadbytečné, neboť, jak soud konstatoval, pro správní orgány rozhodující podle zákona o zbraních bylo významné to, že trestní stíhání bylo proti žalobci zahájeno.

[V] Náklady řízení

52. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
53. Žalobce vyčíslil náhradu nákladů v celkové výši 14 099 Kč (3 úkony právní služby – 9 300 Kč, 1 x ½ úkon – 1 550 Kč, 3 x hotové výdaje - 900 Kč, cestovní výdaje 2 349 Kč.)
54. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů ve výši 15 456 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší soud považuje převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu dne 15. 6. 2022.
55. Žalobce dále žádal odměnu za jeden méně složitý právní úkon, který však blíže nespecifikoval. Soud mu tuto odměnu nepřiznal, neboť seps požadovaných nákladů řízení či vyjádření stanoviska stran konání ústního jednání, která žalobce v této věci ještě učinil, nepovažuje soud z hlediska právní složitosti za účelně vynaložený náklad.
56. Součástí náhrady nákladů řízení je však dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou z Prahy do Plzně a zpět na jednání soudu dne 15. 6. 2022, a to ve výši 600 Kč [100 Kč za každou z šesti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu při uvažované době trvání jedné cesty z Prahy do Plzně v délce jedné hodiny a cca dvaceti minut.].
57. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady cestovních nákladů v celkové výši 1 656 Kč za cestu z Prahy do Plzně na jednání soudu a zpět (dne 15. 6. 2022), představující dle zástupkyně žalobce celkem 193 km (2 x 96,5 km) při použití osobního vozu tov. zn. Volkswagen Scirocco s průměrnou spotřebou paliva dle technického průkazu 8 litrů benzínu (BA 95 B) na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 4,70 Kč, což v daném případě činí 907,10 Kč [4,70 Kč x 193 km], a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí 748,84 Kč {[8 litrů x 193 km x 48,50 Kč)/100]}, to vše ve smyslu § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 3 větou první a § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění pozdějších předpisů, když sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 4,70 Kč a cenu

pohonné hmoty ve výši 48,50 Kč/1l automobilového benzínu 95 oktanů prokázala zástupkyně žalobce dokladem o nákupu pohonných hmot ze dne 13. 6. 2022.

58. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. 6. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu